

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1854-05-01/1854-10-01)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1854-05-01/1854-10-01)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 336. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000096.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*C. Hostrup til L. Mynster.
Uden Datum. 1854*

«Drøm og Daad» bliver nu trykt og vil komme ud i September, og jeg længes efter at kunne sende dig den og faae at vide, hvorledes du synes om den. Første Akt vil sikkert behage dig meest og tredie Akt (som dog har en Deel Theatervirkning) mindst, men jeg troer tillige, at hele Stykket, uagtet sine Mangler, vil glæde dig som noget Nyt og Godt. Ved Udførelsen var maaskee Mantzius den af Hovedpersonerne, der mindst slog til, skjøndt han gjorde, hvad han formaade; — havde vi haft to Nielsener, skulde den ene have haft denne Rolle. Mantzius er iøvrigt med Rejsestipendium rejst til Paris — og maaskee London —, s. 337 men ventes allerede tilbage i Slutningen af August. —

Hvad siger du om «Kalanus»? Jeg kan ikke istemme Rømers Begejstring over det som Paludan- Müllers første Arbejde, men jeg har dog haft megen Glæde deraf. Og dog — er det ikke mere et dybsindigt — end et poetisk Værk f Fremstille ikke slige dramatiske Digtninger mere et Skyggerige end et Liv med Aandedræt og Blodcirculation. Disse lange, taagede Figurer, som tale saa underlig bredt og eensformigt og spørge paa saadan en løjerlig tvungen Maade, er det ogsaa rigtige Mennesker? Og selv om denne dæmpede højtidelige Færd passer sig for den blege, indiske Præst, savner man da ikke den sunde, Oehenschlägerske Rødme paa Alexanders Kinder? Det forekommer mig, at Folk i vore Dage digte som gamle Mænd; — slige blege Billeder mangle det rette Husvalende og Forfriskende. — Men jeg bliver uretfærdig; jeg vilde egentlig ikke have sagt nær saa meget, og med denne Erklæring vil jeg berolige min Samvittighed. Kalanus selv er fortræffelig, og han er individualiseret saa godt, Paludan-Müller formaaer det. For hans og hele Tankens Skyld holder jeg særdeles meget af Digtet.

Jeg har i Sommer, især foranlediget ved din Faders «Meddelelser», — fornyet mit Bekjendtskab med Jean Pauls «Siebenkäs», og trods den pikante Fremstilling, som piner mig, fornøjet mig meget over den. Skildringen af det huslige Hverdagsliv s. 338 mellem Siebenkäs og Lenette, og især den Sidste, er et psykologisk Mesterstykke.

Jeg har taget noget stærkere fat paa Theologien i den senere Tid. Mere og mere drages jeg til at blive Præst; men jeg føler paa samme Tid, at det ikke gaaer an at tjene to Herrer, og dog maa jeg — til jeg faaer Klarhed over mig selv — vedblive at skrive for at leve; — indtil videre maa jeg tænke paa Noget for Theatret: havde jeg blot et lille pikant Sujet til et Eenaktsstykke, saa har jeg Lune nok til at gjøre det færdigt i en Fart. Det er overhovedet det Besværlige ved Theater-Forfatterskabet, at det fordrer et saa strengt Anlæg. Jeg har ingen Mangel i mit poetiske Pulterkammer — paa gode Karakterer og gode Situationer — jeg kunde næsten sige af alle Slags — men Combinationen af alle disse Enkeltheder, den Traad, som skal forbinde dem, og den Knude, som skal strammes mere og mere, indtil den, efter Nutidens Fordring, paa een Gang løses, det er derpaa, det kommer an. Paa «Tordenvej» og «Mester og Lærling har jeg tilsat tre Gange saa megen Poesi, som behøves til et Stykke med et heldigt Anlæg, for at det skal gjøre stor Lykke og stor Virkning paa Scenen. Hauchs «Gjengjældelsen», som godt lader sig læse og indeholder (rigtignok kun faa) høje poetiske Steder (Cecilians Rolle) og en meget god Antydning til en Karakter (Conrad) gjorde et fuldkommen parodisk Indtryk s. 339 paa Scenen, fordi det mere er en dramatiseret Fortælling end et Drama.

Lev nu vel og lad mig snart høre lidt fra dig.

Din
C. Hostrup.